

Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade.

Na veji petelin s kokošmi sedi
In poje veselo svoj kikerikí;
Zasliši ga v gozdu lisica
K drevesu se splazi tatíca.

Boječe ozírajo putke se zdaj;
Pustile bi rade nevarni ta kraj,
Pa kaj! če z drevesa spusté se
Za svoje življenje bojé se.

„Petelin, darúj mi le jedno kokoš
Najmanjšo, in rešil življenje si boš,
Močno me že lákota tare,
Usmili se reve me stare!“

Petelin pa misli: „„Če to jej storim,
Po krvi še bolj poželenje vzbudim.““
„Pogoji,““ on dé jej, „„so slábi!
Če moreš, jo sama ugrábi.““

Lisica pa leže na to pod drevó
Misleč si: „Ko spat se odpravil mi bó,
Zavijem mu umno glavíco,
Da bolje poznal bo lisíco.“

Pa — kdo se prav tiho jej bliža od zad?!
Z morilno dvocevko to lovec je mlad.
Predrzna tatíca, gorjé ti!
Nič več se ne moreš otéti.

Nameril je lovec — in pok se glási,
Prestrašen petelin z drevesa zletí.
Lisica pa k višku mi plane
A zgrudi se, več se ne gane.

Domóv zdaj s kokošmi petelin hití
In poje veselo svoj kikerikí.
Lisica mu jamo kopála
Pa vanjo le sama je pála.

F. N.

